

RESPONSIO AD

CALVINVM ET BE-

ZAM, PRO FRAN-
cisco Balduino
Iuricons.

CVM REFVTATIONE CAE
lumniarum, de Scriptura &
Traditione.

de la libr.

COLONIAE

Apud Wernerum Richwinum

Anno 1564.

Coll. Soc. Iusv Salm. ex dono Richwinum

WERNER

FR. BALDVⁱ I^z

NVS IO. CAL-
VINO S.

Vnquam ad te scribo, Ioanes
Caluine, nisi prouoca-
tus atque etiam coactus: ne-
que vnquam ad te scribere
instituo, quin statim mihi
in mentem multa veniant abs te scripta,
quæ vt me & re admoneam, imprimis re-
petenda esse sentio. Aliud alio tempore oc-
currit. Nunc familiariter & bona tibi di-
cam fide, quid superioribus fortè diebus,
cum mihi ad te scribendum etiam inuito
esset, sese obtulerit. Soleo mane, antequam
civilibus studijs me dedam, aliquid ex sa-
cris literis delibare. Cum legerem Miche-
am prophetam, primùm occurrit quod ful-
minat aduersus eos, qui ædificant (vt ait)
Sionem in sanguinibus: deinde cum reli-
qua persequerer, recordatus sum non te-
mere te in vna aut altera eius prophetæ
prælectione admonuisse, *Eum* (vt ais) *docere,*
non armata manu, neque vi gladij subigendos esse
populos, sed verè esse & penitus reformandos, vt se
Deo subiciant, vt coalescant in corpus Ecclesiæ.

34

MICHAEL FA-

BRICIUS LE-
ctori, S.

VM superiorib⁹ annis editus in Germania fuisse libellus de officio pij & tranquillitatis verè amantis viri in hoc religionis dissidio, notum est, quales, quantasque propterea turbas in Gallia excitavit Calvinus, edita famosissima, simul & furiosissima declamatione in Franciscum Balduinum Iuriconsultum, quem illius libelli auctorem fuisse, sine vlla vel causa vel coniectura probabili, fingebat homo nimium indulgens intèperanti suæ melâcholiæ, & simul incitatus, partim Bezano spiritu, partim Ottomânico flabello: ut hi Lucianici irrisores seni magistro lubenter illudunt, & quæ adorant, dant præcipitem. Balduinus miratus se peti, cum neque in talibus scriptis versaretur, neque illius libelli auctor subscriptorve esset, modestissimè respondit, eum nihil ad se pertinere. Itaque gravem sibi iniuriam fieri. Cuius etiam iniuriæ quòdnam iudicium esse

E 3 deberet,

134

EX FR. BAL:
DVINI COMMENTA:
RIIS RERVM ECCLIE
suarum.

DE quibusdam & dogmatibus
& ritibus Ecclesie nunc quaes-
tio est. Est tamen (si recte
estimetur) potius questio facti,
quam iuris. Queritur, an
hoc aut illud Apostoli docue-
rint uel mandarint. Hoc ubi constat, non dubium est
id esse bonum, iustum, pium, religiosum: proptereaque
credendum & faciendum esse.

Constat in causa religionis, Deum, cuius ueluti **I.**
causa agitur, iudicem esse debere: quia & quod uult,
credendum sit, & is sit colendus eo modo, quo uult.

Hanc DEI uoluntatem, hocque iudicium, ex eius **II.**
uero, quo suam sententiam exposuit, recte repeti.

Eius uerbi praecones & testes, ut Prophetas, sic **III.**
& Apostolos potissimum fuisse.

Eos, cum Ecclesiam Christi collegerunt & eru- **IIII.**
dierunt, fideliter illi annunciaffe et exposuisse, quic-
quid DEVS ijs mandarar, & cuius cognitio erat ne-
cessaria ad hominum salutem.

Præcipuos ex Apostolis summa & præcipua car **V.**

Q. 2. pita